

Najsvätejšieho mena Ježiš (3. januára)

Rozjímanie na 3. januára.

Navrhované témy sú: Ježišovo meno znamená „Boh spasí“; ako vyliaty olej; modlite sa v jeho mene a noste ho všade.

03.01.2025

V SEMITSKÝCH kultúrach malo pomenovanie veľký význam, pretože zdôrazňovalo poslanie, na ktoré bol človek povolaný. V Izraeli sa meno udeľovalo pri obriezke, keď sa dieťa začleňovalo medzi Abrahámových potomkov. Tak to bolo aj v prípade

Ježiša, osem dní po jeho narodení (porov. Lk 2, 21). Boh prostredníctvom anjela oznamuje Jozefovi, aké meno má dať Máriinmu synovi: „Ona porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Mt 1, 20-21). Dnes slávime sviatok zasvätený Najsvätejšiemu menu Pána. Antifóna svätej Omše dobre vystihuje zmysel slávenia, keď nás vyzýva, aby sme sa s úctou poklonili Dieťaťu, ktoré v týchto dňoch kontemplujeme ležiace v jasliach: „Na meno Ježiš nech sa zohne každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a každý jazyk nech vyznáva: Ježiš Kristus je Pán na slávu Boha Otca“^[1].

Boh mení mená niektorých zvlášť významných ľudí v dejinách spásy ako symbol úlohy, ktorá im bola zverená. Tak sa to stalo napríklad s Abramom, ktorý dostal meno Abrahám, pretože mal byť otcom množstva národov; Jakub dostal

meno Izrael, pretože zápasil s Bohom a zvíťazil; a Šimona sám Ježiš Kristus nazve Kéfas - Peter -, pretože bude skalou, na ktorej bude postavená Cirkev. V prípade Ježiša zasiahol sám Boh, aby meno vteleného Slova znamenalo presne to vykupiteľské poslanie, ktoré prišiel vykonať: „Jahve spasí“.

Svätý Bernardín Sienský vo svojej dobe podporoval úctu k Ježišovmu menu a ako ovocie svojho úsilia ho pridal k slovám svätej Alžbety, ktoré opakujeme v modlitbe Zdravas Mária. „Veľkým základom viery je meno Ježiš, ktoré z nás robí Božie deti,“ povedal taliansky svätec. Viera „spočíva v poznaní a svetle Ježiša Krista, ktorý je svetlom duše, bránou života, základom večnej spásy“^[2]. Preto sa modlíme v modlitbe dňa dnešnej svätej Omše: „Bože, vo vtelení svojho Slova si dal ľudskému pokoleniu základ spásy, udeľ svojmu ľudu milosti, o ktoré ťa prosí, aby

všetci spoznali, že niet iného mena, ktoré sa má vzývať, iba meno tvojho jednorodeného Syna“.

„TVOJE MENO je ako vyliaty olej“ (Pies 1, 3), hovorí Pieseň piesní o Ženíchovi. Ježišovo meno je naozaj ako vôňa, ktorá roznáša svoju vôňu po celom dome. Pokračujúc v tomto prirovnaní, svätý Bernard z Clairvaux poznamenáva, že olej má tri vlastnosti, ktoré možno aplikovať na Ježišovo meno: tak ako olej „je svetlo, pokrm a liek“, tak aj najsladšie Ježišovo meno „svieti, keď sa hlása, živí, keď sa konzumuje, pomazáva a zmierňuje zlo, keď sa vzýva“^[3].

Ježiš je predovšetkým svetlom, ktoré svieti uprostred tmy, jasom, ktorý chceme, aby svietil v našom správaní. Aby sme toto svetlo od

Krista prijali, musíme otvoriť oči duše a očistiť ich očnou masťou sviatostí. „*Ut videam, ut videamus, ut videant!*“, vyzval nás svätý Josemaría, aby sme opakovali: nech svojím čistým pohľadom urobíme čistým život mnohých iných. Po druhé, Ježiš je aj pokrmom pre dušu. Keď vyslovujeme jeho meno, naše srdce sa naplňa radosťou. „Čítanie ma rozčuľuje, ak nečítam Ježišovo meno,“ pokračuje svätý Bernard. „Hovorenie ma rozčuľuje, ak sa v ňom nehovorí o Ježišovi. Ježiš je med v ústach, melódia v uchu, radosť v srdci“^[4].

Jeho vzácne meno je nakoniec liekom na našu slabosť. „Niet nič vhodnejšieho na zastavenie rozmachu hnevu, na utlmenie pýchy, na zahojenie vredov závesti, na potlačenie záchvatov žiadostivosti, na uhasenie ohňa zabudlivosti, na uhasenie smädu lakomstva a na zahnanie všetkých neusporiadaných

chúťok“^[5]. Pri príležitosti tohto sviatku môžeme prosiť Ducha Svätého, aby nám tento svätý olej vliat do srdca, na pery a do našich skutkov. Takto sa pripojíme k žalmistovi, ktorý v dnešnej liturgii volá: „Pane, náš Vládca, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi“ (Ž 8, 1).

„VERU, VERU, hovorím vám: Ak budete Otca o niečo prosiť v mojom mene, dá vám to. Doteraz ste o nič neprosili v mojom mene; proste a dostanete, aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 16, 23-24). Takto Pán povzbudzoval svojich apoštolov v predvečer svojho umučenia. Dôverujúc samotnému Pánovmu slovu môžeme často vzývať jeho sväté meno. Ako povedala svätá Terézia: „Pozrime sa na slávneho svätého Pavla, ktorý akoby Ježiša

vždy nevypúšťal z úst, ako na toho, kto ho mal dobre v srdci“^[6].

Svätý Josemaría nás naučil nádherný výrok: „*Iesu, Iesu, esto mihi semper Iesus*“: Ježišu, Ježišu, buď pre mňa vždy Ježišom. Ak ju budeme často opakovať, budeme prekvapení jej účinkami, najmä keď sa budeme cítiť smutní, ustarostení alebo unavení. „Volám ho Ježiš, bez strachu, sám,“ zvykne nám hovoriť. „Tu, pri svätostánku, sa nehanbím volať ho po mene. Syn môj, aj ty mu povedz, že ho miluješ, že ho budeš milovať vždy, stále viac a viac!“^[7]. Naším poslaním - poslaním bežných kresťanov - je šíriť vôňu tohto mena všade okolo nás.

„Toto meno musí byť zverejňované, aby svietilo, nesmie byť skryté.

Nemôže sa však hlásať s poškvrným srdcom alebo nečistými ústami, ale musí sa vložiť a ukázať vo vybranej nádobe“,^[8]

pokračoval svätý Bernardín.
Kráľovské kňazstvo - božská pečať
krstu a birmovania – „nám umožňuje
niesť Kristovo meno na všetky
miesta, kde ľudia pracujú a žijú.
Nezabúdajme však, že apoštolát, ak
má byť skutočne účinný, musí byť
založený na hlbokom, obvyklom,
každodennom spojení s Ježišom
Kristom, naším Pánom“^[9]. S akým
prízvukom a nehou by zaznievalo
Ježišovo meno na perách jeho Matky
a svätého Jozefa! S dôverou ich
prosíme, aby nám pripomínali jeho
požehnané meno, aby sme si ho
natrvalo uchovali v srdci.

.....

^[1] Omša Najsvätejšieho mena Ježiš,
úvodný spev.

^[2] Svätý Bernardín Sienský, *Kázeň 49,
O slávnom mene Ježiša Krista*, kap. 1.

[3] — Svätý Bernard, *Kázeň 15, O Piesni piesní*, II, č. 4.

[4] — Svätý Bernard, *Kázeň 15, O Piesni piesní*, III, č. 6.

[5] — Ibid.

[6] — Svätá Terézia, *Kniha jej života*, kap. 22.

[7] — Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 13-IV-1954.

[8] — Svätý Bernardín Sienský, *Kázeň 49, O slávnom mene Ježiša Krista*, kap. 2.

[9] — Blahoslavený Alvaro del Portillo, *List 1-IV-1985*.